

Jan Brlica se narodil v roce 1952 na valašských pasekách (Bílá voda), uprostřed lesů ve Francově Lhotě do starého lesnického rodu. Od útlého věku si pohrával s nožikem a kouskem dřívka či samorostu a při svých povinnostech a toulkách krajinou hledal inspiraci ke své tvorbě. K nožíku a rašpli přidával další dlátka a nástroje a jako samouk se dále zdokonaloval. Vzhledem k velkému zájmu uchazečů a nízké kapacitě volných míst, nemohl studovat vysněné výtvarné umění, což lze na druhou stranu pozitivně hodnotit tak, že mu zůstal osobitý styl bez vnějších vlivů. Prostředí, ve kterém vyrůstal, mu určilo jeho povolání. Jak jinak než lesnictví, které jej živilo až do roku 1993. Po transformaci českého lesnictví a také za velké podpory své manželky Anny se začal profesionálně věnovat svému největšímu koníčku – řezbařině, společně s dalším tradičním řemeslem – výrobě štípaného šindele. Jako lesák a myslivec nejraději zobrazuje ve svých soškách a reliéfech, většinou z lipového dřeva, výjevy z přírody a lovu. Také zdobí svým umem myslivecké interiéry svých kamarádů v zeleném. Do dřeva přenáší pozorování valašské krajiny, ale též dynamické obrazy obyčejných lidí tvrdě pracujících na svých horských políčkách. Není mu cizí ani zobrazování světců a různých patronů, posvátných míst, kostelů a kaplí. Pohrává si s drobnými zvířátky pro radost svých vnoučat, ale neleká se ani několikametrových soch z dubových kulatin nebo funkčních nazdobených klátových úlů pro svá včelstva. Přestože má spektrum tvořivé práce široké, pod jeho fortelnýma rukama se snoubí láska ke dřevu a vnímání života prostého člověka. Svůj vztah k práci se dřevem přenesl i na své syny, kteří od mala postávali u ponku při jeho práci. Starší Jan, taktéž lesník, se věnuje řezbařině a mladší Stanislav je truhlářem“.

Pro svou obec vytvořil Jan Brlica st. např. Sv. Floriána na hasičskou zbrojnici, reliéf Bůh žehnej Tvému návratu do místního kostela, památník kardinála Štěpána Trochty, klátový úl k místní škole. Jeho ruce vytvořily i cedule na začátku a konci Francovy Lhoty i Pulčína, či upoutávací ceduli na rozhlednu na Čubově kopci. Nespočet jeho děl překročilo hranice obce, kraje i republiky. On sám považuje za své nejvzácnější dílo dřevořezbu Jana Sarkandra, která byla předána papeži Janu Pavlu II. při jeho návštěvě v Olomouci. Pro kapličku sv. Huberta nad Francovou Lhotou vyřezal oltář i venkovní sochu sv. Josefa. K rozměrově největším dílům patřily totemy a indiánský člun pro ZOO v Brně.